

„Hívd fel Apát!”

„Ha erősen tekerem a pedált, hazaérek, mielőtt elönti a víz az utcákat!” – gondolta magában Ju.

Írta: Julie Cornelius-Huang

(Igaz történet alapján)

A szerző az Amerikai Egyesült Államokban, Utah-ban él.

„... *bízzatok, mert én továbbvezetlek titeket*”
(*Tan és szövetségek 78:18*).

Ju kilépett a felvételi előkészítőből a forgalmas járdára. Zsongott a feje az iskola utáni tanfolyamon elhangzott rengeteg matematikai adattól. Az emberek esernyővel a kezükben szedték a lábukat. Kövér esőcseppek zúdultak alá, az utcán csak úgy tocsogott a víz.

Ju mellett a barátja, Lin lépett ki az épületből.

„Szerintem hívd fel az apukádat, hogy jöj-jön el érted – mondta Lin. – Csang bácsi szerint a várost néhány helyen teljesen elöntötte a víz.”

„Haza tudok menni egyedül is.”

„De hát nézd ezt a rengeteg vizet!” – mondta Lin, a csatornában sebesen hömpölygő vízre mutatva.

Junak egy pillanatra furcsa érzése támadt. Lehet, hogy Linnek igaza van? Talán *tényleg* fel kellene

hívni Apát, hogy hazavigye, mielőtt a víz elárasztja az utcákat. De előző este összeszólalkoztak Apával, és Ju még mindig mérges volt. Nem akart segítséget kérni tőle.

Ju kiláncolta a biciklijét és elköszönt Lintől. „*Ha erősen tekerem a pedált, hazaérek, mielőtt elönti a víz az utcákat!*” – gondolta magában.

Erősen is tekerte a pedált, de a keze nemsokára elgémberedett a hidegtől, a ruhái teljesen átáztak, ő pedig kimerült. Ismét az a gondolata támadt, hogy hívja fel Apát. Talán a Szentlélektől van ez az érzés? A misszionáriusok, akik megkeresztelték, azt mondták neki, hogy a Szentlélek utat mutathat neki. Ju felnézett az égre. Olyan komor szürke volt, hogy még az épületek tetejét se látta. De még mindig haragudott Apára.

Ju figyelmen kívül hagyta az érzést, és tovább pedálozott. Olyan magasan állt a víz, hogy a boltok mind bezártak. Az emberek az emeletekre hordták a holmijukat. Ju látott egy anyukát, aki egy kis műanyag csónakban tolta át a gyermekeit az áradaton.

Mostanra a víz már a bokája fölé ért, így aztán Ju nem tudott tovább tekerni. Leszállt hát és tolt a biciklit. Most már valószínűleg túl késő lenne felhívni Apát, és az eső is egyre csak szakadt. Mennydörgés csattant és villám cikázott át az égen a feje fölött. Ju félt. És már nagyon el is fáradt. Előrenézett. Még nagyon messze volt az otthona. Nem

kellett volna figyelmen kívül hagynia a Szentleket egy buta vita miatt.

Ju megállt, hogy egy rövidke imát mondjon. Az esőtől és a mennydörgéstől nem hallotta a saját hangját, de tudta, hogy Mennyei Atya hallja.

„Mennyei Atya – imádkozott Ju. – Kérlek, segíts, hogy biztonságban hazaérjek!” Amikor végzett, elég erőt érzett magában ahhoz, hogy továbbhaladjon.

Végre aztán Ju meglátta a házat a dombtetőn. Átfázva, kimerülten és az egyik cipőjét valahol elhagyva vándorzorgott fel a dombra. Látta, hogy Apa odakint vár rá. Apa lerohant elé a dombon, szerteszét fröcskölve a vizet futás közben.

Amikor odaért Juhoz, átölelte. „Annyira aggódtam! – mondta Apa. – Fel kellett volna hívnod!”

„Azt hittem, haragszunk egymásra” – felelte Ju.

„Soha nem haragszom annyira, hogy ne segítenék neked!” – válaszolta Apa. Aztán fogta Ju biciklijét és feltolta a dombon hátralévő úton.

Bár mennydörgés visszhangzott a magas épületek között és megállás nélkül szakadt az eső, meleg érzés járta át Ju szívét. Békességet és biztonságot érzett, miközben Apa nyomában járva hazafelé ment. ●

„Mennyei Atyánk tudta, hogy a halandóságban kihívásokkal... fogunk szembesülni... Hogy halandó erőt és isteni iránymutatást adjon nekünk, elküldte a Szentleket.”

Ronald A. Rasband elder a Tizenkét Apostol Kvórumából: A Szent Lélek vezessen. *Liahóna*, 2017. máj. 93.